

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.7.2016 r.
COM(2016) 468 final

2016/0225 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
ustanawiające unijne ramy przesiedleń i zmieniające rozporządzenie Parlamentu
Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Unia działa na rzecz opracowania zintegrowanej, trwałej i całościowej polityki migracyjnej opartej na solidarności i sprawiedliwym podziale obowiązków, która jest skuteczna zarówno w czasach spokoju, jak i podczas kryzysu. *Europejski program w zakresie migracji*¹ stworzył podstawę dla ciągłych działań Komisji na rzecz rozwiązania doraźnych i długoterminowych wyzwań związanych ze skutecznym i kompleksowym zarządzaniem przepływami migracyjnymi.

Przesiedlanie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców stanowi jedno z rozwiązań, które mogą być oferowane wysiedleńcom wymagającym ochrony międzynarodowej w celu umożliwienia im legalnego i bezpiecznego wjazdu na terytorium państw członkowskich i uzyskania ochrony na tak długo, jak jest potrzebna. Jest to także narzędzie międzynarodowej solidarności i podziału obowiązków z państwami trzecimi, na terytorium których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, jak również narzędzie zarządzania migracją i sytuacjami kryzysowymi.

Przesiedlenie stanowi integralną część szerszego celu, jakim jest zapewnienie ochrony potrzebującym, ograniczając równocześnie nielegalne i niebezpieczne szlaki migracji w celu uzyskania takiej ochrony, uniemożliwiając siatkom przestępczym czerpanie zysków z przemytu nielegalnych imigrantów oraz okazując solidarność z krajami w regionach, do których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, poprzez zmniejszenie presji migracyjnej.

Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) szacuje, że liczba osób wymagających przesiedlenia przekroczy w 2017 r. 1,19 mln w skali całego świata, podczas gdy w 2015 r. przesiedlonych zostało jedynie ok. 80 000 osób. W ostatnich latach UNHCR wzywał Unię i jej państwa członkowskie do podjęcia większych zobowiązań w zakresie przyjmowania uchodźców w ramach długofalowych programów przesiedleń, między innymi poprzez poparcie kampanii prowadzonej w 2012 r. przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji (IOM) i pięć organizacji pozarządowych aktywnych w obszarze zapewniania ochrony uchodźcom, mającej na celu coroczne przesiedlanie 20 000 osób do roku 2020².

Zgodnie z zapowiedziami zawartymi w komunikacie z dnia 6 kwietnia 2016 r. *W kierunku reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego i zwiększenia liczby legalnych sposobów migracji do Europy*³, Komisja dąży do stworzenia bardziej uporządkowanych, zharmonizowanych i stałych ram przesiedleń na terytorium całej Unii, korzystając z dotychczasowych doświadczeń. Takie ramy wytyczające kierunki przyszłych wysiłków Unii

¹ COM(2015) 240 final.

² Amnesty International, CCME, ECRE, ICMC i Save me.

³ COM(2016) 197 final.

w zakresie przesiedleń są potrzebne, jako że obecny brak bardziej zdecydowanego i wspólnego podejścia unijnego do kwestii przesiedleń ogranicza zdolność Unii do realizacji jej celów strategicznych. Mimo że przesiedlenia mają miejsce od lat na terytorium UE, wszystkie dotychczasowe inicjatywy stanowiły albo połączenie programów krajowych lub wielostronnych albo były organizowane doraźnie.

W ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, a następnie Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (FAMI) wiele aspektów przesiedleń zostało uzgodnionych na szczeblu Unii z myślą o opracowaniu ukierunkowanych zachęt finansowych, np. w oparciu o wspólne priorytety dotyczące przesiedleń. Uzupełnieniem tych działań była praktyczna współpraca pomiędzy państwami członkowskimi, w tym poprzez Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu i europejską sieć przesiedleń.

Bazując na istniejących w ramach UE inicjatywach dotyczących przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych, jak również na doświadczeniach zdobytych w ramach krajowych programów przesiedleń, niniejszy wniosek ustawodawczy ma na celu ustanowienie unijnych ram przesiedleń, aby wspierać unijną politykę przesiedleń i ustalić wspólne i zharmonizowane podejście obejmujące ujednoliczoną procedurę. Pozwoliłoby to ujednoczyć krajowe praktyki w zakresie przesiedleń i wzmocniłoby pozycję Unii w realizacji jej celów strategicznych, również w ujęciu globalnym. Unia powinna mówić jednym głosem na forach międzynarodowych, złożyć wspólne zobowiązanie dotyczące włączenia się w globalne inicjatywy w zakresie przesiedleń i tym samym dodatkowo zwiększyć widoczność wysiłków UE, tak aby przekonać jej partnerów międzynarodowych do objęcia przypadającej na nich części odpowiedzialności przy równoczesnej stopniowej intensyfikacji wspólnych wysiłków państw członkowskich w zakresie przesiedleń.

Szczegółowe cele wniosku to: zapewnienie wspólnego podejścia do zapewniania obywatelom państw trzecich wymagającym ochrony międzynarodowej możliwości bezpiecznego i legalnego wjazdu na terytorium Unii, chroniąc ich w ten sposób również przed wyzyskiem ze strony siatek przemytników i narażaniem życia podczas prób przedostania się do Europy; przyczynienie się do zmniejszenia presji na systemy azylowe państw członkowskich powodowanej przez spontaniczne przepływy migracyjne; umożliwienie dzielenia się obowiązkami w zakresie ochrony z państwami trzecimi, do których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, oraz przyczynienie się do ograniczenia presji migracyjnej, której poddawane są te kraje; oraz wniesienie wspólnego unijnego wkładu w międzynarodowe działania w zakresie przesiedleń.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek jest spójny z następującymi inicjatywami w zakresie przesiedlania i przyjmowania osób ze względów humanitarnych podejmowanych na szczeblu UE i stanowi ich uzupełnienie.

W dniu 20 lipca 2015 r. przedstawiciele rządów państw członkowskich przyjęli konkluzje Rady⁴ w sprawie przesiedlenia 22 504 osób wyraźnie potrzebujących ochrony za pomocą wielostronnych i krajowych systemów, wspólnie z państwami stowarzyszonymi, w oparciu o *Rekomendację Komisji w sprawie europejskiego programu przesiedleń*⁵ w celu przesiedlenia 20 000 osób. Komisja składa regularne sprawozdania z postępów we wdrażaniu konkluzji, m.in. w oparciu o opracowywane sprawozdania na temat relokacji i przesiedleń⁶.

W dniu 15 grudnia 2015 r. Komisja przyjęła *zalecenie w sprawie zawarcia z Turcją porozumienia w sprawie dobrowolnego przyjmowania uchodźców ze względów humanitarnych*⁷ w celu budowania solidarności i podziału odpowiedzialności z Turcją w zakresie ochrony osób, które zostały wysiedlone do Turcji w następstwie konfliktu w Syrii, wiele elementów którego stanowiło część wdrożenia oświadczenia UE–Turcja z 18 marca 2016 r. W oświadczeniu UE–Turcja strony uzgodniły, że każdemu odesłaniu Syryjczyka z wysp greckich do Turcji będzie towarzyszyć przesiedlenie innego Syryjczyka z Turcji do UE, z uwzględnieniem kryteriów ONZ dotyczących podatności na zagrożenia.

W dniu 21 marca 2016 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący decyzji Rady zmieniającej decyzję Rady (UE) nr 2015/1601 ustanawiającą środki przejściowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji⁸. Wniosek ten umożliwia państwom członkowskim udostępnienie 54 000 miejsc początkowo przewidzianych na relokację w celu przyjmowania Syryjczyków z Turcji poprzez przesiedlenie, przyjęcie ze względów humanitarnych czy z wykorzystaniem innych zgodnych z prawem ścieżek migracji. Państwa członkowskie mogłyby zatem odjąć od liczby osób ubiegających się o ochronę międzynarodową przewidzianych do relokacji liczbę Syryjczyków przesiedlonych na ich terytorium z Turcji. Liczby te stanowiłyby uzupełnienie zobowiązań podjętych w ramach konkluzji dotyczących przesiedleń z dnia 20 lipca 2015 r.

Proponowane rozporządzenie stanowi istotną część wspólnego europejskiego systemu azylowego i jest w pełni spójne z pierwszym pakietem wniosków ustawodawczych dotyczących jego reformy przedstawionym w dniu 4 maja 2016 r., w tym wnioskiem o wprowadzenie zmian w rozporządzeniu Dublin III⁹, wersją przekształconą rozporządzenia EURODAC¹⁰, wnioskiem o ustanowienie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu¹¹ oraz z drugim pakietem wniosków ustawodawczych, który obejmuje reformę procedur azylowych¹², warunków przyjmowania¹³ i dyrektywy kwalifikacyjnej¹⁴.

⁴ 11097/15.

⁵ C(2015) 3560 final.

⁶ Odniesienie do sprawozdania, które zostanie przyjęte 13 lipca br.

⁷ C(2015) 9490.

⁸ COM(2016) 171 final.

⁹ COM(2016) 270 final.

¹⁰ COM(2016) 272 final.

¹¹ COM(2016) 271 final.

¹² COM(2016) xxx final.

¹³ COM(2016) xxx final.

¹⁴ COM(2016) xxx final.

Mechanizm zwiększający sprawiedliwość obciążeń określony we wniosku w sprawie reformy rozporządzenia Dublin III będzie uwzględniał liczbę osób wymagających ochrony międzynarodowej skutecznie przesiedlonych przez państwa członkowskie. W celu obliczenia korekcyjnego mechanizmu alokacji liczba przesiedlonych osób zostanie dodana do liczby wniosków o ochronę międzynarodową. Pozwoli to docenić znaczenie wysiłków podejmowanych na rzecz uruchomienia legalnych i bezpiecznych sposobów migracji do Europy.

W celu zapewnienia spójności z dorobkiem w zakresie prawa azylowego osobom wybranym do przesiedlenia powinna zostać udzielona ochrona międzynarodowa. W związku z powyższym przepisy dotyczące zakresu ochrony międzynarodowej zawarte w dorobku w zakresie prawa azylowego powinny znajdować zastosowanie z chwilą, gdy osoby przesiedlone znajdą się na terytorium państw członkowskich. Ponadto właściwe byłoby wprowadzenie zmian do rozporządzenia xxxx/xx/UE [nowa przekształcona wersja rozporządzenia w sprawie ustanowienia systemu EURODAC] w celu upewnienia się, że państwa członkowskie mogą przechowywać dane osób przesiedlonych w systemie EURODAC, gdzie są one traktowane jako osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nawet jeśli nie złożyli wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich. Pozwoli to państwom członkowskim na monitorowanie ewentualnych wtórnych przepływów osób przesiedlonych z państwa członkowskiego przesiedlenia do innych państw członkowskich.

Rola [Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu] we wdrażaniu ram przesiedleń będzie polegać na tym, że państwa członkowskie będą mogły zwrócić się do Agencji o pomoc w koordynowaniu współpracy technicznej i ułatwianiu współużytkowania infrastruktury zgodnie z wnioskiem dotyczącym ustanowienia Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu.

Powodzenie lub porażka przesiedleń jest również uzależniona od wczesnej, skutecznej i pomyślnej integracji przesiedlanych osób. *Plan działania w sprawie integracji obywateli państw trzecich*¹⁵ przedstawiony w dniu 7 czerwca 2016 r. również przyczyni się do osiągnięcia tego celu. Wśród swych priorytetowych działań plan przewiduje zaangażowanie w działania mające miejsce przed wyjazdem i przybyciem do nowego kraju zarówno osoby przybywające z państw trzecich, jak i obywateli państwa przyjmującego. Takie działania mogą przynosić indywidualne korzyści niezależnie od motywacji danej osoby do legalnego wjazdu na terytorium UE, ale mogą równocześnie okazać się szczególnie istotne z punktu widzenia przygotowania przesiedleń osób potrzebujących ochrony.

Niniejsze rozporządzenie należy stosować bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

Szczególne znaczenie ma uruchomienie różnorodnych polityk i narzędzi w celu zintensyfikowania dyplomatycznej, technicznej i finansowej współpracy Unii z państwami

¹⁵ COM(2016) 377 final.

trzecimi w obszarze zarządzania przepływami migracyjnymi. Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie *ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji*¹⁶ Unia będzie dążyć do ustanowienia ram partnerstwa z kluczowymi państwami trzecimi pochodzenia i tranzytowymi poprzez przyjęcie spójnych i indywidualnie dostosowanych zobowiązań, w ramach których Unia i jej państwa członkowskie będą działać w sposób skoordynowany. Owe ramy partnerstwa powinny przyczyniać się m.in. do zwiększenia wsparcia dla osób potrzebujących ochrony w swych krajach pochodzenia i tranzytowych oraz do stworzenia prawdziwych perspektyw na przesiedlenie na terytorium Unii, aby odwieść je od nielegalnych i niebezpiecznych kanałów migracji i ratować życie ludzkie. Niniejszy wniosek ustawodawczy stanowi bezpośredni wyraz zaangażowania Unii w niesienie pomocy krajom borykającym się z największą presją migracyjną i przeciwdziałanie korzystaniu z niebezpiecznych szlaków migracyjnych poprzez oferowanie alternatywnych, zgodnych z prawem ścieżek migracji.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest spójny z kompleksową długoterminową strategią na rzecz lepszego zarządzania migracją, określoną przez Komisję w *Europejskim programie w zakresie migracji*, która rozwinęła wytyczne polityczne przewodniczącego Komisji Jean-Claude'a Junckera w zbiór spójnych i wzajemnie się uzupełniających inicjatyw opartych na czterech filarach. Filary te obejmują ograniczanie zachęt do nielegalnej migracji, zabezpieczenie granic zewnętrznych i ratowanie życia ludzkiego, silną politykę azylową oraz nową politykę dotyczącą legalnej migracji.

Niniejszy wniosek, który dodatkowo realizuje cel wzmocnienia unijnej polityki azylowej, powinien być postrzegany jako część szerszej polityki na szczeblu UE zmierzającej do zbudowania silnego i skutecznego systemu długofalowego zarządzania migracjami w przyszłości.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Niniejszy wniosek stanowi część środków składających się na wspólny europejski system azylowy. Wnosi on wkład w zarządzanie napływem obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców ubiegających się o ochronę międzynarodową, poprzez zapewnienie zgodnych z prawem mechanizmów uzyskania ochrony międzynarodowej w ramach partnerstwa i współpracy z państwami trzecimi. Celem wniosku jest ustanowienie unijnych ram przesiedleń określających wspólne procedury przyjmowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej z wybranego państwa trzeciego, na terytorium którego lub w granicach którego zostali oni wysiedleni, na terytorium państw członkowskich w celu przyznania im ochrony międzynarodowej. Wniosek bazuje zatem na art. 78 ust. 2 TFUE lit. d) (wspólne procedury) i g) (partnerstwo i współpraca z

¹⁶ COM(2016) 385 final.

państwami trzecimi). Ta podstawa prawna nakazuje stosowanie zwykłej procedury ustawodawczej.

- **Zmienna geometria**

Zgodnie z postanowieniami Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TFUE, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjmowaniu przez Radę proponowanych środków na mocy części trzeciej tytułu V TFUE. Zjednoczone Królestwo i Irlandia mogą powiadomić Radę, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia wniosku lub inicjatywy, że chcą uczestniczyć w przyjęciu i stosowaniu proponowanych środków, lub w każdej chwili po ich przyjęciu, że zamierzają przyjąć takie środki.

Zgodnie z postanowieniami Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii załączonego do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu przez Radę proponowanych środków na mocy części trzeciej tytułu V TFUE. Dania może w każdej chwili, zgodnie ze swymi wymogami konstytucyjnymi, powiadomić pozostałe państwa członkowskie, że chce w pełni stosować wszystkie odpowiednie środki przyjęte na podstawie tytułu V TFUE.

Wspólnota Europejska zawarła z Islandią, Norwegią, Szwajcarią i Liechtensteinem układy o stowarzyszeniu włączające je w „dorobek dubliński/Eurodac”. Niniejszy wniosek nie stanowi aktu przyjmowanego w ramach „dorobku dublińskiego/Eurodac”, państwa stowarzyszone nie są zatem zobowiązane do powiadomienia Komisji o przyjęciu niniejszego rozporządzenia po zatwierdzeniu go przez Parlament Europejski i Radę. Państwa stowarzyszone mogą jednak zdecydować się na dobrowolny udział w unijnych ramach przesiedleń ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

- **Pomocniczość**

Harmonizowanie do pewnego stopnia praktyk państw członkowskich w zakresie przesiedleń zwiększa prawdopodobieństwo, że osoby kwalifikujące się do przesiedlenia nie będą odmawiać przesiedlenia do niektórych państw członkowskich. Taka harmonizacja zwiększy również ogólny wpływ Unii na państwa trzecie w zakresie ustanawiania polityki i prowadzenia dialogu politycznego oraz dzielenia odpowiedzialności z państwami trzecimi, do których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej. Te cele nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez same państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki unijnych ram przesiedleń możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii.

- **Proporcjonalność**

Forma rozporządzenia i jego treść nie wykraczają poza zakres konieczny do osiągnięcia celów wniosku, a mianowicie: a) ujednoczenia krajowych praktyk i procedur w zakresie przesiedleń, b) umożliwienia legalnego i bezpiecznego przyjazdu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej na terytoria państw członkowskich, c) przyczynienia się do ograniczenia ryzyka masowego nielegalnego napływu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytoria państw członkowskich, zmniejszając w ten sposób presję na systemy azylowe państw członkowskich powodowaną

spontanicznymi przepływami migracyjnymi, d) wyrażenia solidarności z krajami w regionach, do których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, poprzez pomoc w zmniejszeniu presji migracyjnej na te kraje, e) przyczynienia się do osiągnięcia celów polityki zagranicznej Unii poprzez zwiększenie możliwości wywierania skutecznego wpływu na państwa trzecie oraz f) skutecznego włączenia się w globalne inicjatywy w zakresie przesiedleń poprzez reprezentowanie wspólnego stanowiska na forach międzynarodowych i w relacjach z państwami trzecimi.

Treść wniosku bazuje na doświadczeniach związanych z istniejącymi inicjatywami w zakresie przesiedleń w ramach Unii i istniejących praktykach państw członkowskich w tym obszarze, w szczególności na standardowych procedurach operacyjnych leżących u podstaw wdrażania programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie zostało wybrane, aby uzyskać taki sam stopień ujednoczenia procedury przesiedleń jak w przypadku procedury azylowej, w odniesieniu do której również zaproponowano rozporządzenie. Bazując na istniejących praktykach państw członkowskich w zakresie przesiedleń, w szczególności na standardowych procedurach operacyjnych leżących u podstaw wdrażania programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r., rozporządzenie umożliwi większe ujednoczenie wspomnianych praktyk w zakresie przesiedleń niż ma to miejsce w przypadku dyrektywy, która nie podlega bezpośredniemu stosowaniu i pozostawia wybór formy i metody państwom członkowskim. Większe ujednoczenie praktyk zapewni większy efekt synergiczny we wdrażaniu unijnych ram przesiedleń, przyczyni się do tego, że osoby kwalifikujące się do przesiedlenia będą mniej skłonne odmawiać przesiedlenia na terytorium niektórych państw członkowskich oraz będzie przeciwdziałać wtórnym przepływom osób przesiedlonych. Ponadto roczne unijne plany przesiedleń i ukierunkowane unijne programy przesiedleń mające zasadnicze znaczenie dla wdrożenia operacyjnego unijnych ram przesiedleń mają być przyjmowane przez instytucje unijne, w związku z czym odpowiednim instrumentem jest rozporządzenie.

3. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI

Konsultacje z państwami członkowskimi i państwami stowarzyszonymi, jak również z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), Międzynarodową Organizacją ds. Migracji (IOM) i Europejskim Urzędem Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) odbyły się w ramach szóstego forum ds. przesiedleń i relokacji w dniu 6 kwietnia 2016 r. Zainteresowane strony były konsultowane w oparciu o dokument do dyskusji, który został im przesłany przed spotkaniem.

Wszystkie te zainteresowane strony zgodziły się co do potrzeby zwiększenia wysiłków zmierzających do zapewnienia bezpiecznych i zgodnych z prawem mechanizmów uzyskania ochrony międzynarodowej na terytorium Unii, które zapobiegą niebezpiecznym i

nielegalnym przepływow migracyjnym. Wiele zainteresowanych stron podkreślało odpowiedzialność Unii za przyjęcie aktywnej roli w globalnych wysiłkach w zakresie przesiedleń oraz potrzebę większej koordynacji działań państw członkowskich w tym obszarze.

Niektórzy opowiadali się za ustanowieniem prawnie wiążących ram z udziałem wszystkich państw członkowskich na podstawie zobowiązania Unii w zakresie przesiedleń i za podziałem obowiązków pomiędzy państwa członkowskie w oparciu o sprawiedliwy klucz, podczas gdy inni popierali składanie dobrowolnych zobowiązań przez państwa członkowskie.

Istniała powszechna zgoda co do tego, że w niektórych sytuacjach przesiedlenia mogą być wykorzystywane do wywierania skutecznego wpływu w ramach dialogu strategicznego i politycznego z państwami trzecimi, w tym potencjalnie poprzez stosowanie ukierunkowanych i dopasowanych strategii.

Kilka zainteresowanych stron przypomniało rozmowy dotyczące standardowych procedur operacyjnych leżących u podstaw programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. i rozważało możliwość powielenia wielu jego elementów we wspólnym unijnym podejściu do przesiedleń. Chociaż część państw członkowskich opowiadała się za możliwością współużytkowania infrastruktury i przeprowadzania wspólnych misji selekcyjnych w celu obniżenia kosztów, to większość była przeciwna takim wspólnym działaniom, również w kontekście kontroli bezpieczeństwa.

Wiele zainteresowanych stron podkreślało szczególną rolę UNHCR w procesie, w szczególności w identyfikacji osób kwalifikujących się do przesiedlenia. Opowiedziano się również za możliwością odegrania istotnej roli we wdrażaniu praktycznych rozwiązań przez inne podmioty, takie jak EASO i IOM.

Wszystkie państwa członkowskie podkreśliły wagę finansowania unijnego dla wspierania działań związanych z przesiedleniami.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie przynosi uszczerbku prawu do azylu i ochrony przed stosowaniem zasady zawracania zgodnie z art. 18 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). Potrzeba promowania i poszanowania praw dziecka, prawa do życia rodzinnego i prawa do ochrony danych osobowych zagwarantowanych, odpowiednio, w art. 24, 7 i 8 Karty, została należycie uwzględniona przy opracowywaniu unijnych ram przesiedleń, w szczególności przy określaniu kryteriów kwalifikowalności do przesiedlenia na podstawie przepisów art. 5 wniosku i procedury przesiedleń na podstawie art. 10 i 11 wniosku.

W tym kontekście szczególną uwagę zwraca się na prawa i zasady zapisane w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka przy wdrażaniu i stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych na jego podstawie.

Podobnie, w świetle zapisów Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska), przy interpretowaniu i

stosowaniu niniejszego rozporządzenia należy przyjąć podejście zróżnicowane ze względu na płeć.

Wniosek przyczynia się również do przestrzegania zasad równości i braku dyskryminacji, jako że zawiera wyraźny zakaz dyskryminacji przez państwa członkowskie, w tym dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne bądź społeczne, cechy genetyczne, język, wyznanie czy przekonania, poglądy polityczne bądź inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną, przy rozważaniu więzów społecznych czy kulturowych bądź innych cech, które mogą ułatwiać integrację w państwie uczestniczącym. Podejście to pozostaje bez wpływu na przypadki, w których różnica w traktowaniu jest konieczna do zastosowania zakresu ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń i kryteriów kwalifikowalności zgodnie z art. 5 lit. a) i b).

4. WPLYW NA BUDŻET

Za każdą osobę przesiedloną na podstawie niniejszego wniosku państwa członkowskim uczestniczące w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającym Fundusz Azylu, Migracji i Integracji przysługiwać będzie kwota 10 000 euro z budżetu Unii. Maksymalna łączna liczba osób do przesiedlenia na terytorium Unii każdego roku będzie ustalana w drodze aktów wykonawczych Rady ustanawiających roczne plany przesiedleń na terytorium Unii.

Rok budżetowy 2017 powinien być traktowany jako rok przejściowy pomiędzy programem przesiedleń realizowanym na podstawie konkluzji z dnia 20 lipca 2015 r., które mają na celu przesiedlenie w ramach programów wielostronnych i krajowych oraz wspólnie z państwami stowarzyszonymi 22 504 osób w sposób oczywisty potrzebujących ochrony, a wejściem w życie niniejszego wniosku. W efekcie skutki dla budżetu w roku 2017 powinny być mniejsze niż w kolejnych latach.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Wniosek ustanawia **unijne ramy przesiedleń** w celu corocznego przesiedlania określonej liczby obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich.

Jego celem jest umożliwienie Unii stworzenia mechanizmu legalnego i bezpiecznego przyjazdu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej, przyczynienie się do ograniczenia ryzyka masowego nielegalnego napływu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej na terytorium państw członkowskich, a także wniesienie wkładu w międzynarodowe inicjatywy w zakresie przesiedleń.

Istotne elementy tych ram przesiedleń, takie jak ustanowienie wspólnych unijnych przepisów dotyczących przyjmowania obywateli państw trzecich w drodze przesiedlenia, w tym przepisów dotyczących kryteriów kwalifikowalności i podstaw wyłączenia, standardowych

procedur regulujących wszystkie etapy procesu przesiedlenia, statusu nadawanego osobom przesiedlonym, procedur decyzyjnych zapewniających jednolite warunki wdrażania ram oraz wsparcia finansowego działań w zakresie przesiedleń podejmowanych przez państwa członkowskie, zostały określone w niniejszym wniosku ustawodawczym. Ich wdrożenie obejmuje opracowywanie rocznych unijnych planów przesiedleń w drodze aktów wykonawczych Rady i przyjmowanie ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń w drodze aktów wykonawczych Komisji.

Główne elementy wniosku:

– **Przesiedlenia**

Przesiedlenia oznaczają przyjmowanie obywateli państw trzecich wymagających ochrony międzynarodowej, którzy zostali wysiedleni z kraju, którego obywatelstwo posiadają, lub w granicach tego kraju, w celu udzielenia im ochrony międzynarodowej. To samo dotyczy bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej wysiedlonych z kraju ich poprzedniego stałego pobytu lub w jego granicach.

– **Regiony lub państwa trzecie, z terytorium których ma nastąpić przesiedlenie**

W aktach wykonawczych ustanawiających ukierunkowane unijne programy przesiedleń i roczne unijne plany przesiedleń Komisja i Rada biorą pod uwagę przy wskazywaniu regionów lub państw trzecich, z terytorium których ma nastąpić przesiedlenie, szereg czynników określających sytuację osób wymagających ochrony międzynarodowej, kraje, z terytorium których przesiedlenie powinno nastąpić, oraz liczbę osób wymagających ochrony międzynarodowej wysiedlonych do konkretnych regionów bądź państw trzecich lub w ich granicach. Skuteczna współpraca państw trzecich z Unią w obszarze migracji i azylu stanowi istotny element, na którym Komisja oprze swą decyzję. Taka współpraca powinna znaleźć odzwierciedlenie w skali wysiłków podejmowanych przez dane państwo trzecie w ograniczaniu liczby obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców przekraczających nielegalnie granicę Unii z jego terytorium, jego współpracy z Unią w zakresie readmisji i odsyłania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców przebywających nielegalnie na terytorium państw członkowskich, oraz zwiększaniu możliwości przyjmowania osób wymagających ochrony międzynarodowej i udzielania im takiej ochrony, w tym poprzez stworzenie skutecznego systemu azylowego.

– **Osoby do przesiedlenia**

Niniejszy wniosek ustawodawczy określa kryteria kwalifikowalności (art. 5) i podstawy wyłączenia (art. 6) osób, których przesiedlenie może być rozważane. Niezbędne jest przestrzeganie obu tych przepisów, a także wymogu, że dana osoba musi być objęta zakresem każdorazowego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń przyjętego w drodze aktu wykonawczego Komisji. Niniejszy wniosek nie ustanawia żadnego prawa do bycia przyjętym na terytorium państw członkowskich w celu uzyskania ochrony międzynarodowej.

a) **Kwalifikowalność**

Możliwość przesiedlenia jest przewidziana dla tych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy zostali wysiedleni nie tylko do innego kraju, ale także w granicach

ich własnego kraju z uwagi na uzasadnioną obawę przed prześladowaniem bądź uzasadnionych podstaw, by uznać, że będą oni narażeni na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.

Osoby należące do co najmniej jednej z poniższych kategorii podatności na zagrożenia – kobiety i dziewczynki narażone na ryzyko; dzieci i młodociani narażeni na ryzyko, w tym dzieci bez opieki; osoby, które padły ofiarą przemocy lub tortur, w tym przemocy lub tortur ze względu na płeć; osoby wymagające opieki medycznej lub niepełnosprawne; osoby wymagające ochrony prawnej lub fizycznej; oraz osoby w trudnej sytuacji społecznej i ekonomicznej – kwalifikują się do przesiedlenia w ramach ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń. Osoby połączone więzami rodzinnymi z obywatelami państw trzecich lub bezpieczeństwa lub obywatelami Unii legalnie przebywającymi w państwie członkowskim lub będące na ich utrzymaniu również kwalifikują się do przesiedlenia. Włączenie osób w trudnej sytuacji społeczno-ekonomicznej i osób połączonych więzami rodzinnymi poszerza klasyczne kategorie przesiedleń stosowane zwykle w ramach procedury skierowania przez UNHCR i jest zgodne z podejściem uzgodnionym w standardowych procedurach operacyjnych leżących u podstaw programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z 18 dnia marca 2016 r.

b) Wylączenie

Państwa członkowskie nie powinny przesiedlać obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa, którzy nie spełniają kryteriów kwalifikowalności albo w przypadku których istnieją podstawy do obowiązkowego wylączenia.

Podstawy do obowiązkowego wylączenia obejmują: a) podstawy wylączenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie kwalifikowania¹⁷ – podstawy mające zastosowanie wobec osób, które kwalifikowałyby się do uzyskania ochrony uzupełniającej, należy również stosować wobec osób kwalifikujących się jako uchodźcy; b) podstawy odmowy udzielenia zezwolenia na przekroczenie granicy¹⁸; c) podstawy odmowy przedłużenia pozwolenia na pobyt bądź podstawy jego cofnięcia zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie kwalifikowania.

Należy także wyłączyć osoby, które nielegalnie przybyły na terytorium państw członkowskich, nielegalnie na nim przebywały bądź podjęły próbę nielegalnego przybycia na terytorium państw członkowskich w okresie ostatnich pięciu lat poprzedzających ich przesiedlenie. Osobami, które powinny być wyłączone z przesiedlenia, są także osoby, które zostały już przesiedlone przez inne państwo członkowskie w ramach ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń lub wdrażania dotychczasowych unijnych inicjatyw w zakresie przesiedleń. Wylączenie obejmuje również obywateli państw trzecich i bezpieczeństwa, którym państwo członkowskie odmówiło prawa do przesiedlenia w okresie ostatnich pięciu lat poprzedzających planowane przesiedlenie.

¹⁷ Rozporządzenie (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie kwalifikowania).

¹⁸ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 (kodeks graniczny Schengen).

Podstawa do opcjonalnego wyłączenia przewiduje, że państwa członkowskie mogą odmówić przesiedlenia obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, do których stosuje się *prima facie* jedna z podstaw wyłączenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a) i b).

Państwa członkowskie mogą dokonać uprzednich ustaleń dotyczących konsultacji w celu stosowania podstaw wyłączenia.

– **Standardowe procedury przesiedleń**

Niniejszy wniosek określa wspólne standardowe procedury bazujące na dotychczasowych doświadczeniach w zakresie przesiedleń i standardach obowiązujących w państwach członkowskich, w tym standardowych procedurach operacyjnych leżących u podstaw programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. Unijne ramy przesiedleń powinny dopuszczać dwa rodzaje standardowych procedur przesiedleń: **zwykłą** lub **przyspieszoną** procedurę przesiedleń. Każdy ukierunkowany unijny program przesiedleń określa, która z tych standardowych procedur powinna być stosowana przy jego wdrażaniu.

a) Zwykła procedura przesiedleń

Procedura zwykła odzwierciedla standardy i praktyki przesiedleń stosowane zazwyczaj przez państwa członkowskie. Jest ona oparta na pełnym ustaleniu statusu uchodźcy w państwie trzecim i nadaniu przez państwa członkowskie przesiedlonym obywatelom państw trzecich i bezpaństwowcom statusu uchodźcy (najlepsza opcja) albo statusu ochrony uzupełniającej. Procedura ta powinna zostać przeprowadzona w najkrótszym możliwym terminie, ale nie później niż w ciągu ośmiu miesięcy od chwili zarejestrowania przez państwa członkowskie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców. Okres ten będzie mógł zostać wydłużony o cztery miesiące.

Na procedurę składają się opisane poniżej szczegółowe etapy.

Państwa członkowskie **identyfikują** osoby, w stosunku do których zamierzają przeprowadzić procedurę przesiedleń na podstawie **skierowania** przez UNHCR lub, w stosownych przypadkach, [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] bądź odpowiednie organy międzynarodowe, lub przez nie same w przypadku braku takiego skierowania. W przypadku gdy identyfikacja opiera się na skierowaniu przez jeden ze wskazanych powyżej podmiotów państwa członkowskie mogą zwrócić się do nich z prośbą o pełną ocenę, czy dani obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy spełniają wymogi określonego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń oraz czy są objęci jedną z kategorii podatności na zagrożenia określonych w art. 5 lit. b) ppkt (i). W przypadku skierowania przez UNHCR państwa członkowskie mogą dodatkowo zwrócić się do UNHCR z prośbą o pełną ocenę, czy osoby do nich skierowane kwalifikują się jako uchodźcy w rozumieniu konwencji genewskiej z 1951 r.

Po **zarejestrowaniu** obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, w odniesieniu do których zamierzają przeprowadzić procedurę przesiedleń, państwa członkowskie **oceniają**, czy osoby te spełniają kryteria kwalifikowalności zawarte w art. 5 oraz czy nie zostały one wyłączone w oparciu o podstawy określone w art. 6 ust. 1.

W przypadku **pozytywnej decyzji** państwa członkowskie nadają osobom, które mają zostać przesiedlone, status uchodźcy lub status ochrony uzupełniającej. Decyzje o nadaniu statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej mają te same skutki co decyzje o nadaniu statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej, o których mowa w art. 13 i 19 [rozporządzenia w sprawie kwalifikowania], z chwilą przybycia danej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

Po wydaniu pozytywnej decyzji państwa członkowskie oferują dopełnienie wszystkich formalności związanych z wyjazdem obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców i programy informacyjne poprzedzające wyjazd, mające na celu ułatwienie szybkiej, bezproblemowej i skutecznej integracji ze społeczeństwem państwa przyjmującego.

Wszelkie dane osobowe gromadzone na potrzeby realizacji procedury przesiedleń należy przechowywać przez okres nieprzekraczający pięciu lat, licząc od dnia przesiedlenia. Ten okres przechowywania danych jest uznawany za konieczny, aby umożliwić państwom członkowskim wyłączenie z przesiedlenia obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy zostali już przesiedleni przez jedno państwo członkowskie lub którzy w okresie ostatnich pięciu lat odmówili przesiedlenia na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, jak przewidziano w niniejszym wniosku.

Z chwilą przybycia osoby, w odniesieniu do której podjęta została pozytywna decyzja o przesiedleń, na terytorium państwa członkowskiego stosowane powinny być przepisy dotyczące zakresu ochrony międzynarodowej zawarte w dorobku w zakresie prawa azylowego, w tym przepisy mające na celu przeciwdziałanie wtórnym przepływowi osób korzystających z ochrony międzynarodowej zawarte w rozporządzeniu dublińskim¹⁹ oraz w dyrektywie dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, zmienionej rozporządzeniem w sprawie kwalifikowania²⁰.

Przesiedlenie powinno być preferowanym sposobem uzyskania ochrony międzynarodowej na terytorium państw członkowskich i nie powinno być dublowane przez procedurę azylową. W związku z tym nie będą dopuszczane wnioski o ochronę międzynarodową osób przesiedlonych w ramach procedury zwykłej, w przypadku których przeprowadzona została pełna ocena ich kwalifikowania się do statusu uchodźcy i osoby korzystającej z ochrony uzupełniającej.

b) Przyspieszona procedura

Przyspieszona procedura odzwierciedla podejście uzgodnione w standardowych procedurach operacyjnych leżących u podstaw programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. Jego stosowanie jest przewidziane w przypadku istnienia konkretnych względów humanitarnych bądź pilnej potrzeby zapewnienia ochrony prawnej lub fizycznej, które uzasadniają szybkie przyjęcie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich. Procedura ta powinna zostać

¹⁹ Art. 34 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie dublińskie).

²⁰ Art. 44 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie kwalifikowania).

przeprowadzona w najkrótszym możliwym terminie, ale nie później niż w ciągu 4 miesięcy od chwili zarejestrowania przez państwa członkowskie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców. Okres ten będzie mógł zostać wydłużony o dwa miesiące. Chociaż wymagane będzie zapewnienie tego samego poziomu kontroli bezpieczeństwa jak w przypadku procedury zwykłej, to ocena potrzeb obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców w zakresie ochrony międzynarodowej powinna ograniczać się do oceny, czy kwalifikują się do statusu ochrony uzupełniającej, bez oceniania, czy kwalifikują się do statusu uchodźcy.

Osoby przesiedlane w ramach procedury przyspieszonej, tzn. bez przeprowadzania oceny kwalifikowania się do statusu uchodźcy, powinny móc złożyć wniosek o ochronę międzynarodową po ich przyjęciu na terytorium przesiedlającego państwa członkowskiego, podczas gdy w przypadku procedury zwykłej nie przewiduje się takiej możliwości. Za rozpatrzenie takiego wniosku powinno być odpowiedzialne państwo członkowskie, do którego dana osoba została przesiedlona. Rozporządzenie w sprawie procedur azylowych powinno stanowić, że państwa członkowskie nie stosują przy rozpatrywaniu wniosku koncepcji kraju pierwszego azylu ani bezpiecznego państwa trzeciego²¹.

c) Delegowane uprawnienia do wprowadzania zmian w standardowych procedurach

Należy zapewnić pewną elastyczność, aby umożliwić dostosowanie standardowej procedury do szczególnych okoliczności w państwie trzecim, z terytorium którego ma nastąpić przesiedlenie w ramach danego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń. Komisja jest uprawniona, w uzasadnionych przypadkach, do uzupełniania procedury o elementy inne niż istotne w drodze aktów delegowanych, zgodnie z procedurą określoną w art. 11.

– Procedury podejmowania decyzji

Niniejszy wniosek ustanawia ramy, które mają służyć uporządkowaniu sposobu wykonywania przez Unię zobowiązań w zakresie przesiedleń. W celu zachowania możliwości reagowania na zmieniające się przepływy migracyjne i ewoluującą sytuację międzynarodową ramy nie określają szeregu zmiennych czynników, a mianowicie skali przesiedleń oraz konkretnych państw trzecich lub regionów, z terytorium których nastąpi przesiedlenie.

a) Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń

Zostanie powołany Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń, którego obradom będzie przewodniczyć Komisja Europejska i który będzie zapewniał wskazówki polityczne dotyczące wdrażania unijnych ram przesiedleń.

W skład komitetu wejdą przedstawiciele Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz państw członkowskich, jak również przedstawiciele Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii, o ile te państwa stowarzyszone zgłosiły chęć udziału we wdrażaniu rocznych

²¹ Art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie procedur azylowych).

unijnych ram przesiedleń. Zaproszenie do udziału otrzymać mogą również [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu], UNHCR i IOM.

b) Akt wykonawczy Rady ustanawiający roczny unijny plan przesiedleń

Rada jest uprawniona do ustanawiania w drodze aktu wykonawczego, po otrzymaniu wniosku Komisji w tej sprawie, rocznego unijnego planu przesiedleń na kolejny rok określającego maksymalną łączną liczbę osób do przesiedlenia oraz liczbę osób spośród tej łącznej liczby, które mają przesiedlić poszczególne państwa członkowskie. Roczny plan powinien również określać ogólne priorytety geograficzne w kontekście przesiedleń. Przy przyjmowaniu takich aktów Rada powinna uwzględniać w pełni ustalenia dokonane na forum Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń w sprawie wdrożenia unijnych ram przesiedleń.

Mając na uwadze istotną zależność pomiędzy liczbą osób przesiedlanych do państw członkowskich a budżetem Unii, Komisja składa swój wniosek w sprawie rocznego unijnego planu przesiedleń jednocześnie z wnioskiem w sprawie projektu rocznego budżetu Unii, który uwzględni skutki finansowe tego planu. Rada powinna mieć możliwość szybkiego reagowania i przyjęcia aktu wykonawczego w terminie dwóch miesięcy. Do niniejszego wniosku ustawodawczego nie została wprawdzie załączona ocena skutków finansowych, ale skutki finansowe rozporządzenia będą zależeć od łącznej liczby osób do przesiedlenia każdego roku.

c) Akt wykonawczy Komisji ustanawiający ukierunkowany unijny program przesiedleń

Komisja jest upoważniona do ustanawiania każdego roku jednego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń lub większej liczby takich programów. Powinno to nastąpić w najkrótszym możliwym terminie po przyjęciu rocznego unijnego planu przesiedleń zatwierdzonego przez Radę i program ten powinien być zgodny z tym planem oraz uwzględniać ustalenia poczynione na forum Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń. W okresie objętym rocznym unijnym planem przesiedleń Komisja może przyjąć jeden ukierunkowany unijny program przesiedleń lub większą liczbę takich programów.

W odniesieniu do każdego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń Komisja przedstawi szczegółowe uzasadnienie, dokładną liczbę osób spośród łącznej liczby osób przewidzianych do przesiedlenia oraz udział państw członkowskich określony w rocznym unijnym planie przesiedleń, jak również opis grup docelowych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy mają zostać przesiedleni, oraz szczegółowy wykaz obszarów geograficznych państwa trzeciego lub państw trzecich, z terytorium których nastąpi przesiedlenie. Wybór konkretnych priorytetów geograficznych w kontekście przesiedleń zostanie dokonany zgodnie z art. 4 wniosku ustawodawczego, z uwzględnieniem rocznego planu przesiedleń i ewentualnej roli przesiedleń w szczegółowych porozumieniach z państwami trzecimi mającymi na celu lepsze zarządzanie przepływami migracyjnymi, jak przewidziano w komunikacie Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie *ustanowienia*

*nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w dziedzinie migracji*²².

Podane zostaną również termin uruchomienia i okres obowiązywania każdego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń, a także typ standardowej procedury przesiedleń, która będzie miała zastosowanie. Procedura zwykła powinna być traktowana jako norma, chyba że jest uzasadnione uruchomienie procedury przyspieszonej ze względów humanitarnych lub w przypadku zaistnienia pilnej potrzeby zapewnienia ochrony prawnej bądź fizycznej.

– **Współpraca**

Przesiedlenie jest działaniem opartym na partnerstwie, które wymaga współpracy pomiędzy różnymi zainteresowanymi stronami, w tym z państwami trzecimi, z terytorium których następuje przesiedlenie. Można rozważyć współpracę z innymi państwami trzecimi dokonującymi przesiedleń z tego samego regionu co państwa członkowskie, pod kątem wykorzystania efektu synergii. Zważywszy na wiedzę fachową UNHCR dotyczącą organizacji różnych form przyjmowania osób wymagających ochrony międzynarodowej z państw trzecich, do których zostali wysiedleni, na terytorium państw wyrażających gotowość ich przyjęcia, UNHCR będzie nadal odgrywać kluczową rolę w działaniach związanych z przesiedleniami prowadzonych na podstawie niniejszego wniosku.

Zgodnie z [nowym rozporządzeniem w sprawie ustanowienia Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu] [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu] może wspierać państwa członkowskie poprzez koordynację współpracy technicznej pomiędzy nimi, pomoc we wdrażaniu ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń oraz ułatwianie współużytkowania infrastruktury.

W celu uregulowania kwestii praktycznych, w szczególności zaś organizowania programów informacyjnych poprzedzających wyjazd, badań lekarskich w celu określenia zdolności do odbycia podróży, dopełniania formalności podróży i innych praktycznych kwestii państwa członkowskie mogą również zwracać się o pomoc do innych partnerów, takich jak IOM czy organizacje społeczeństwa obywatelskiego.

– **Państwa stowarzyszone**

Islandia, Liechtenstein, Norwegia i Szwajcaria są zaproszone do włączenia się w realizację rocznych unijnych planów przesiedleń. Jeśli wyrażą one chęć włączenia się w realizację rocznych unijnych planów przesiedleń, ich przedstawiciele otrzymają zaproszenie do udziału w posiedzeniach Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń. Główne elementy niniejszego rozporządzenia, w szczególności te związane z procedurą przesiedleń oraz prawami i obowiązkami osób przesiedlonych, zostaną należycie uwzględnione w ramach takiego włączenia państw stowarzyszonych w realizację rocznych unijnych planów przesiedleń.

– **Wsparcie finansowe**

²² COM(2016) 385 final.

Państwom członkowskim uczestniczącym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającym Fundusz Azylu, Migracji i Integracji przysługiwać będzie z budżetu Unii ryczałt w wysokości 10 000 euro za każdą przesiedloną przez nich osobę, niezależnie od tego, czy takie przesiedlenie nastąpiło w ramach procedury zwykłej czy przyspieszonej. Państwa członkowskie otrzymają te środki jedynie wówczas, gdy przesiedlenia są dokonywane w oparciu o unijne ramy przesiedleń. Przesiedlenia dokonywane w ramach krajowych programów przesiedleń nieobjętych tymi ramami nie otrzymają wsparcia finansowego z unijnego budżetu.

– **Ocena i przegląd**

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia w odpowiednim terminie przed jego przeglądem. Termin przeglądu rozporządzenia będącego przedmiotem niniejszego wniosku ustawodawczego powinien zostać powiązany z terminem przeglądu rozporządzenia (UE) nr 516/2014 ustanawiającego Fundusz Azylu, Migracji i Integracji z uwagi na ścisłe związki pomiędzy tymi dwoma aktami.

Przy ocenie będą brane pod uwagę informacje na temat liczby skutecznie przesiedlonych obywateli państw trzecich przekazywane co tydzień Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu przez państwa członkowskie.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**ustanawiające unijne ramy przesiedleń i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d) oraz g),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²⁴,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W konkluzjach z posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2014 r. stwierdzono, że „[...] wszystkie państwa członkowskie powinny – niezależnie od wysiłków państw członkowskich dotkniętych przepływami migracyjnymi – wnieść swój wkład w realizację [działań związanych z przesiedleniem], w sposób sprawiedliwy i wyważony”²⁵.
- (2) W swoim komunikacie w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji²⁶ z dnia 13 maja 2015 r. Komisja dała wyraz potrzebie opracowania wspólnego podejścia do udzielania pomocy wysiedleńcom potrzebującym ochrony w drodze ich przesiedlenia.
- (3) W dniu 8 czerwca 2015 r. Komisja skierowała do państw członkowskich zalecenie dotyczące europejskiego programu przesiedleń²⁷ w oparciu o klucz równomiernego podziału. Następnie opublikowano konkluzje – z dnia 20 lipca 2015 r. – przedstawiciele rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie przesiedlenia w ramach programów wielostronnych i krajowych 22 504 osób ewidentnie wymagających ochrony międzynarodowej²⁸. Miejsca przesiedlenia zostały rozdzielone między poszczególne państwa członkowskie i państwa stosujące rozporządzenie dublińskie na podstawie zobowiązań określonych w załączniku do konkluzji.

²³ Dz.U. C z , s. .

²⁴ Dz.U. C z , s. .

²⁵ Konkluzje Rady na temat podejmowania działań mających na celu lepsze zarządzanie przepływami migracyjnymi, Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, 10 października 2014 r.

²⁶ COM(2015) 240 final.

²⁷ C(2015) 3560 final.

²⁸ 11097/15.

- (4) W dniu 15 grudnia 2015 r. Komisja skierowała do państw członkowskich i państw stowarzyszonych zalecenie dotyczące programu dobrowolnego przyjmowania, ze względów humanitarnych, uchodźców przebywających w Turcji²⁹, w którym zaproponowała, by państwa uczestniczące przyjmowały osoby wysiedlone w następstwie konfliktu w Syrii, które wymagają ochrony międzynarodowej. Zgodnie z oświadczeniem UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. program dobrowolnego przyjmowania ze względów humanitarnych zostanie uruchomiony, gdy nielegalne przekraczanie granicy między Turcją a UE ustanie, lub przynajmniej zostanie znacznie i trwale ograniczone. Państwa członkowskie wniosą wkład do tego programu na zasadzie dobrowolności.
- (5) Zgodnie z oświadczeniem UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. wszyscy nowi migranci o nieuregulowanym statusie przepływający się z Turcji na greckie wyspy począwszy od dnia 20 marca 2016 r. powrócą do Turcji. Każdemu odesłaniu Syryjczyka z wysp greckich do Turcji będzie towarzyszyć przesiedlenie innego Syryjczyka z Turcji do UE, z uwzględnieniem kryteriów ONZ dotyczących podatności na zagrożenia. W maju 2016 r. państwa członkowskie i państwa stosujące rozporządzenie dublińskie oraz Turcja osiągnęły porozumienie w sprawie ustanowienia standardowych procedur operacyjnych, zgodnie z którymi wspomniany program przesiedleń będzie wdrażany.
- (6) W dniu 6 kwietnia 2016 r. Komisja przyjęła komunikat „W kierunku reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego i zwiększenia liczby legalnych sposobów migracji do Europy”³⁰, w którym zapowiedziała opracowanie wniosku w sprawie ustanowienia ustrukturyzowanego systemu przesiedleń obejmującego swymi ramami unijną politykę przesiedleń i określającego wspólne podejście do zapewniania bezpiecznych i legalnych kanałów migracji na teren Unii osób wymagających ochrony międzynarodowej.
- (7) W dniu 12 kwietnia 2016 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji³¹, podkreślając konieczność ustanowienia stałego programu przesiedleń obejmującego całą Unię umożliwiającego przesiedlanie znaczącej liczby osób w stosunku do łącznej liczby uchodźców ubiegających się o ochronę w Unii.
- (8) Bazując na dotychczasowych doświadczeniach, należy ustanowić stabilne i wiarygodne unijne ramy przesiedleń w celu przesiedlania osób wymagających ochrony międzynarodowej zgodnie z rocznymi unijnymi planami przesiedleń i ukierunkowanymi unijnymi programami przesiedleń, które umożliwiają skuteczną realizację konkretnych zobowiązań państw członkowskich.
- (9) Takie ramy stanowią konieczny element dobrze zarządzanej polityki migracyjnej zmierzającej do ujednoczenia krajowych praktyk i procedur w zakresie przesiedleń, umożliwienia legalnego i bezpiecznego przyjazdu na terytorium państw członkowskich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej, przyczynienia się do ograniczenia ryzyka masowego nielegalnego napływu obywateli państw trzecich i bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich, zmniejszając w ten sposób presję na systemy azylowe państw członkowskich powodowaną spontanicznymi przepływami migracyjnymi, wyrażenia solidarności z krajami w regionach, do których lub w granicach których wysiedlona

²⁹ C(2015) 9490.

³⁰ COM(2016) 197 final.

³¹ 2015/2095(INI).

została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, poprzez pomoc w zmniejszeniu presji migracyjnej na te kraje oraz przyczynienia się do osiągnięcia celów polityki zagranicznej Unii poprzez zwiększenie możliwości wywierania skutecznego wpływu na państwa trzecie i skutecznego włączenia się w międzynarodowe inicjatywy w zakresie przesiedleń poprzez reprezentowanie wspólnego stanowiska na forach międzynarodowych i w relacjach z państwami trzecimi.

- (10) W celu przyczynienia się do zmniejszenia ryzyka masowego nielegalnego napływu obywateli państw trzecich i bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich, okazania solidarności z krajami w regionach, do których lub w granicach których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, poprzez pomoc w zmniejszeniu presji migracyjnej na te kraje oraz przyczynienia się do osiągnięcia celów polityki zagranicznej Unii regiony lub państwa trzecie, z terytorium których ma nastąpić przesiedlenie, powinny zaangażować się w sposób ukierunkowany, działając wspólnie z państwami trzecimi, w celu lepszego zarządzania przepływami migracyjnymi, jak przewidziano w komunikacie Komisji Europejskiej z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji³².
- (11) W celu ujednoczenia krajowych praktyk i procedur w zakresie przesiedleń należy określić wspólne standardowe procedury i wspólne kryteria kwalifikowalności oraz podstawy wyłączenia z selekcji, jak również wspólnego statusu ochrony przyznawanego osobom przesiedlanym.
- (12) Wspólne standardowe procedury powinny bazować na dotychczasowych doświadczeniach w zakresie przesiedleń i standardach obowiązujących w państwach członkowskich, w szczególności na obowiązujących procedurach działania leżących u podstaw wdrażania programu przesiedleń z udziałem Turcji określonego w oświadczeniu UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r. Unijne ramy przesiedleń powinny dopuszczać stosowanie dwóch typów standardowych procedur przesiedleń.
- (13) Procedury obu typów obejmują następujące etapy: identyfikacja, rejestracja, ocena i decyzja.
- (14) Należy ustanowić procedurę zwykłą umożliwiającą pełną ocenę potrzeb obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców w zakresie ochrony międzynarodowej.
- (15) Należy ustanowić procedurę przyspieszoną obejmującą ten sam poziom kontroli bezpieczeństwa jak w przypadku procedury zwykłej. W przypadku procedury przyspieszonej ocena potrzeb obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców w zakresie ochrony międzynarodowej powinna jednak ograniczać się do oceny, czy kwalifikują się do ochrony uzupełniającej, bez oceniania, czy kwalifikują się do statusu uchodźcy.
- (16) Procedura przesiedleń powinna zostać zakończona w możliwie najkrótszym terminie, aby odwieść osoby wymagające ochrony międzynarodowej od nielegalnych sposobów przedostawania się na terytorium Unii Europejskiej w celu ubiegania się o ochronę. Równocześnie powinna ona zapewnić państwom członkowskim dość czasu na pełne i właściwe rozpatrzenie każdego przypadku. Wyznaczone terminy powinny uwzględniać konieczność przeprowadzenia różnych rodzajów ocen przewidzianych w ramach procedury zwykłej i procedury przyspieszonej.

³²

COM(2016) 377 final.

- (17) Wszelkie dane osobowe gromadzone na potrzeby realizacji procedury przesiedleń należy przechowywać przez okres nieprzekraczający pięciu lat, licząc od dnia przesiedlenia. Zważywszy na fakt, że obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, którzy zostali już przesiedleni przez jedno państwo członkowskie lub którzy w okresie ostatnich pięciu lat odmówili przesiedlenia na terytorium państwa członkowskiego, powinni zostać wyłączeni z przesiedlenia na terytorium innego państwa członkowskiego, okres ten należy uznać za wymagany okres przechowywania danych osobowych, w tym odcisków palców i obrazów twarzy.
- (18) Wybór procedury przesiedleń powinien być dokonywany w odniesieniu do każdego ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń. Stosowanie procedury przyspieszonej może być uzasadnione ze względów humanitarnych lub w przypadku zaistnienia pilnej potrzeby zapewnienia ochrony prawnej bądź fizycznej.
- (19) Nie istnieje prawo podmiotowe do przesiedlenia.
- (20) Aby umożliwić uzupełnienie przepisów regulujących procedurę przewidzianą do stosowania w ukierunkowanych unijnych programach przesiedleń, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu dostosowania procedury do warunków panujących w państwie trzecim, z którego następuje przesiedlenie, np. określenia roli państwa trzeciego w tej procedurze. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.³³. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą regularnie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (21) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania unijnych ram przesiedleń Radzie powinny zostać przyznane uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania rocznego unijnego planu przesiedleń, ustalania maksymalnej łącznej liczby osób do przesiedlenia, szczegółowych ustaleń dotyczących udziału państw członkowskich w planie i ich wkładów w łączną liczbę osób do przesiedlenia, jak również określania ogólnych priorytetów geograficznych.
- (22) Uprawnienia te powinny być wykonywane na wniosek Komisji w zakresie ustalania maksymalnej łącznej liczby osób do przesiedlenia i ogólnych priorytetów geograficznych. Komisja powinna złożyć swój wniosek równocześnie z wnioskiem w sprawie projektu unijnego budżetu rocznego. Rada powinna dążyć do przyjęcia wniosku w ciągu dwóch miesięcy. Komisja i Rada powinny brać pod uwagę ustalenia przyjęte w ramach Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń.
- (23) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania unijnych ram przesiedleń Komisja powinna zostać uprawniona do ustanawiania ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń określających dokładną liczbę osób spośród łącznej liczby osób do przesiedlenia i udział poszczególnych państw członkowskich, zgodnie z rocznym unijnym planem przesiedleń. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia

³³ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję³⁴. Do celów ustanawiania ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń należy stosować procedurę sprawdzającą z uwagi na fakt, że programy te mają znaczące skutki. Komisja powinna dążyć do ustanowienia ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń w najkrótszym możliwym terminie po przyjęciu rocznego unijnego planu przesiedleń i ilekroć zachodzi taka konieczność w okresie objętym rocznym unijnym planem przesiedleń. Komisja powinna brać pod uwagę ustalenia przyjęte w ramach Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń.

- (24) Każdy ukierunkowany unijny program przesiedleń powinien określać standardowe procedury, które powinny być stosowane w ramach jego wdrażania. Program ten powinien ponadto zawierać ustalenia dotyczące lokalnej współpracy, w stosownych przypadkach, gdy jest to uzasadnione w celu ułatwienia jego wdrażania.
- (25) Osobom przesiedlonym należy udzielić ochrony międzynarodowej. W związku z tym przepisy dotyczące zakresu ochrony międzynarodowej zawarte w dorobku w zakresie prawa azylowego, w tym przepisy mające na celu przeciwdziałanie wtórnym przepływowi osób korzystających z ochrony międzynarodowej, powinny być stosowane od chwili przybycia osób przesiedlanych na terytorium państw członkowskich.
- (26) Zgodnie z wnioskiem Komisji dotyczącym rozporządzenia w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona)³⁵, aby właściwie odzwierciedlić wysiłki każdego państwa członkowskiego, na potrzeby obliczeń korekcyjnego mechanizmu przydziału proponowanego przez Komisję do liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej należy dodać liczbę osób faktycznie przesiedlonych do tego państwa członkowskiego.
- (27) Zważywszy na wiedzę fachową UNHCR dotyczącą różnych form przyjmowania osób wymagających ochrony międzynarodowej z państw trzecich, do których zostały wysiedlone, przez państwa członkowskie wyrażające gotowość ich przyjęcia, UNHCR powinien nadal odgrywać kluczową rolę w działaniach związanych z przesiedleniami prowadzonych w kontekście unijnych ram przesiedleń. Przy wdrażaniu unijnych ram przesiedleń państwa członkowskie powinny korzystać z pomocy nie tylko UNHCR, ale także innych międzynarodowych instytucji, w tym Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM).
- (28) [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu] powinna służyć państwom członkowskim pomocą we wdrażaniu unijnych ram przesiedleń zgodnie z posiadanym mandatem.
- (29) Należy powołać Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń w celu umożliwienia szerokiej konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami w sprawie wdrożenia unijnych ram przesiedleń.
- (30) Działania podejmowane przez państwa członkowskie w zakresie przesiedleń na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wspierane odpowiednimi środkami finansowymi z budżetu Unii. W celu umożliwienia prawidłowego i trwałego

³⁴ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

³⁵ COM(2016) 270 final.

funkcjonowania programów przesiedleń konieczne jest wprowadzenie zmian do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014³⁶.

- (31) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wpływają na zdolność państw członkowskich do przyjmowania lub wdrażania krajowych programów przesiedleń, które nie zagrażają osiągnięciu celów Unii w ramach niniejszego rozporządzenia, np. gdy wnoszą one dodatkową liczbę miejsc przesiedlenia do ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia, wykraczającą poza ich udział w maksymalnej liczbie osób do przesiedlenia w ramach rocznego unijnego planu przesiedleń.
- (32) Należy zapewnić komplementarność z bieżącymi inicjatywami w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych podejmowanymi w ramach Unii.
- (33) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami określonymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a zatem powinno być stosowane w sposób spójny z tymi prawami i zasadami, w tym w odniesieniu do praw dziecka, prawa do poszanowania życia rodzinnego i z ogólną zasadą niedyskryminacji.
- (34) Przetwarzanie danych osobowych przez organy państw członkowskich w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).
- (35) Przetwarzanie danych osobowych przez [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady³⁷ i [rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie ustanowienia Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu)³⁸] oraz z poszanowaniem zasad konieczności i proporcjonalności.
- (36) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno zostać poddane przeglądowi równocześnie z przeglądem rozporządzenia (UE) nr 516/2014 ustanawiającego Fundusz Azylu, Migracji i Integracji.
- (37) [Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, te państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.]

LUB

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

³⁷ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

³⁸ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

- (37) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie są nim związane ani go nie stosują.]

LUB

- (37) [Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.

- (37a) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Irlandia powiadomiła (pismem z dnia...) o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.]

LUB

- (37) [Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo powiadomiło (pismem z dnia...) o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

- (37a) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.]

- (38) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijne ramy przesiedleń służące przyjmowaniu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich w celu udzielenia im ochrony międzynarodowej.

Artykuł 2
Przesiedlenia

Dla celów niniejszego rozporządzenia „przesiedlenia” oznaczają przyjmowanie obywateli państw trzecich i bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej z państwa trzeciego, do którego lub w granicach którego zostali oni wysiedleni, na terytorium państw członkowskich w celu udzielenia im ochrony międzynarodowej.

Artykuł 3
Unijne ramy przesiedleń

Niniejszym ustanawia się unijne ramy przesiedleń.

Określają one zasady przesiedlania obywateli państw trzecich i bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich.

Unijne ramy przesiedleń:

- a) określają zasady legalnego i bezpiecznego przyjazdu obywateli państw trzecich i bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej na terytorium państw członkowskich;
- b) przyczyniają się do ograniczenia ryzyka masowego nielegalnego napływu obywateli państw trzecich i bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej na terytorium państw członkowskich; oraz
- c) stanowią wkład w międzynarodowe inicjatywy w zakresie przesiedleń.

Artykuł 4
Regiony lub państwa trzecie, z terytorium których ma nastąpić przesiedlenie

Przy określaniu regionów lub państw trzecich, z terytorium których nastąpi przesiedlenie w oparciu o unijne ramy przesiedlenia, zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 7 i 8, należy uwzględnić następujące czynniki:

- a) liczbę osób wymagających ochrony międzynarodowej, które zostały wysiedlone na terytorium państwa trzeciego lub w jego granicach, oraz dalsze przemieszczanie się takich osób na terytorium państw członkowskich;
- b) komplementarność z pomocą finansową i techniczną udzielaną państwom trzecim, na terytorium których lub w granicach których wysiedlone zostały osoby wymagające ochrony międzynarodowej;
- c) ogólne stosunki Unii z państwem trzecim lub państwami trzecimi, z terytorium którego lub których następuje przesiedlenie, oraz generalnie z państwami trzecimi;
- d) skuteczną współpracę państw trzecich z Unią w obszarze migracji i azylu, w tym:
 - (i) zmniejszenie liczby obywateli państw trzecich i bezpaństwowców przekraczających nielegalnie granicę, aby dostać się na terytorium państw członkowskich z terytorium takiego państwa trzeciego;
 - (ii) stworzenie warunków do stosowania koncepcji kraju pierwszego azylu i bezpiecznego państwa trzeciego do powrotu osób ubiegających się o azyl, którzy przekroczyli nielegalnie granicę, aby dostać się na terytorium państw członkowskich, przybywając z terytorium danego państwa trzeciego lub mając związek z danym państwem trzecim;
 - (iii) zwiększenie możliwości przyjmowania osób wymagających ochrony międzynarodowej, które przebywającym w tym państwie, i udzielania im ochrony, w tym poprzez ustanowienie skutecznego systemu azylowego; lub
 - (iv) zwiększenie tempa readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich, np. poprzez zawarcie i skuteczne wdrożenie porozumień o readmisji;
- e) skalę i treść zobowiązań w zakresie przesiedleń podjętych przez państwa trzecie.

Artykuł 5
Kryteria kwalifikowalności

Następujący obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kwalifikują się do objęcia ukierunkowanymi unijnymi programami przesiedleń ustanowionymi zgodnie z przepisami art. 8:

- a)
- (i) obywatele państw trzecich, którzy na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu swej rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do szczególnej grupy społecznej przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, lub częścią tego państwa, która stanowiła ich poprzednie miejsce stałego pobytu, i nie mogą lub nie chcą z powodu tej obawy korzystać z ochrony tego państwa, lub bezpaństwowcy, którzy przebywając z takich samych powodów jak określone powyżej poza państwem swojego dawnego miejsca stałego pobytu lub częścią tego państwa, która stanowiła ich poprzednie miejsce stałego pobytu, nie mogą lub nie chcą z powodu tej obawy powrócić do tego państwa lub przebywać w nim, lub, jeśli nie zachodzą takie okoliczności,
 - (ii) obywatele państw trzecich, którzy przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, lub częścią tego państwa, która stanowiła ich poprzednie miejsce stałego pobytu, lub bezpaństwowcy, którzy przebywają poza państwem, które stanowiło ich dawne miejsce stałego pobytu, lub częścią tego państwa, która stanowiła ich poprzednie miejsce stałego pobytu, i co do których wykazano zasadnie, że jeśli zostanie odesłany z powrotem do swojego kraju pochodzenia lub poprzedniego miejsca stałego pobytu lub będzie w nim przebywać może mu rzeczywiście grozić poważna krzywda, oraz którzy nie mogą lub ze względu na takie ryzyko nie chcą korzystać z ochrony tego państwa;
- b) obywatele państw trzecich i bezpaństwowcy objęci co najmniej jedną z następujących kategorii:
- (i) osoby wymagające szczególnego traktowania:
 - kobiety i dziewczynki narażone na ryzyko;
 - dzieci i młodociani narażeni na ryzyko, w tym dzieci bez opieki;
 - osoby, które padły ofiarą przemocy lub tortur, w tym przemocy lub tortur ze względu na płeć;
 - osoby wymagające ochrony prawnej lub fizycznej;
 - osoby wymagające opieki medycznej lub niepełnosprawne; lub
 - osoby w trudnej sytuacji społecznej i ekonomicznej;
 - (ii) członkowie rodzin obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców lub obywateli Unii legalnie przebywających w państwie członkowskim:
 - małżonek lub partner będący stanu wolnego, pozostający z daną osobą w stałym związku, jeżeli prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje pary niepozostające w związku małżeńskim w sposób porównywalny do par pozostających w związku małżeńskim, zgodnie z jego prawem odnoszącym się do obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców;
 - małoletnie dzieci par, o których mowa w tiret pierwszym, lub obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy mają zostać przesiedleni, pod warunkiem że dzieci te nie pozostają w związku małżeńskim, oraz bez względu

na to, czy są dziećmi ślubnymi, nieślubnymi czy adoptowanymi zgodnie z przepisami prawa krajowego;

- ojciec, matka lub inna dorosła osoba odpowiedzialna – z mocy prawa bądź zgodnie z praktyką państwa członkowskiego, w którym ta dorosła osoba przebywa – za małoletnie dziecko niepozostające w związku małżeńskim, które ma zostać przesiedlone;
 - rodzeństwo obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy mają zostać przesiedleni;
 - obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy mający zostać przesiedleni, którzy są uzależnieni od pomocy swojego dziecka lub rodzica z powodu ciąży lub opieki nad niemowlęciem, poważnej choroby, poważnego upośledzenia lub podeszłego wieku, pod warunkiem że więzy rodzinne istniały w kraju pochodzenia, że dziecko lub rodzic są w stanie zaopiekować się tą osobą zależną i że osoby te wyrażą taką wolę na piśmie;
- c) obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, którzy nie podlegają pod zakres art. 1D konwencji genewskiej z 1951 r. odnoszącego się do ochrony lub pomocy od organów lub agencji Organizacji Narodów Zjednoczonych, innych niż Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców („UNHCR”);
- d) obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, którzy nie zostali uznani przez właściwe organy kraju, w którym przebywają lub w którym zamieszkali, jako posiadający prawa i obowiązki, które są związane z posiadaniem obywatelstwa tego państwa, albo posiadający prawa i obowiązki do nich równoważne.

Państwa członkowskie zapewniają możliwość utrzymania jedności rodziny pomiędzy osobami, o których mowa w lit. b) ppkt (ii).

Artykuł 6

Podstawy wyłączenia z programów przesiedleń

1. Następujący obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy zostają wyłączeni z ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń ustanowionych zgodnie z przepisami art. 8:
- a) osoby, w przypadku których istnieją poważne powody, aby uważać, że:
 - (i) popełniły one przestępstwo przeciwko pokojowi, przestępstwo wojenne, przestępstwo przeciwko ludzkości, tak jak to określono w prawie międzynarodowym ustanowionym w odniesieniu do takich przestępstw;
 - (ii) popełniły one poważne przestępstwo;
 - (iii) są one winne czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych określonymi w preambule i w art. 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych;
 - b) osoby, w przypadku których istnieją poważne powody, aby uważać, że stanowią one zagrożenie dla wspólnoty, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych państwa członkowskiego rozpatrującego dokumenty dotyczące przesiedlenia, w tym w sytuacji, gdy drugie państwo członkowskie zażądało od państwa członkowskiego rozpatrującego dokumenty dotyczące przesiedlenia, aby skonsultowało się z tym drugim państwem członkowskim w toku

rozpatrywania dokumentów w sprawie poszczególnych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców lub szczególnych kategorii obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, i gdy to drugie państwo członkowskie sprzeciwiło się ich przesiedleniu na tej podstawie;

- c) osoby, wobec których dokonano wpisu w systemie informacyjnym Schengen lub w krajowej bazie danych państwa członkowskiego w celu odmowy wjazdu;
- d) osoby, które nielegalnie przebywały na terytorium państw członkowskich, nielegalnie na nie przybyły bądź podjęły próbę nielegalnego przybycia na terytorium państw członkowskich w okresie pięciu lat poprzedzających ich przesiedlenie;
- e) osoby, które zostały już przesiedlone przez inne państwo członkowskie w ramach wykonania niniejszego rozporządzenia, konkluzji nr 11097/15 przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 lipca 2015 r., oświadczenia UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r., zalecenia Komisji C(2015) 9490 z dnia 15 grudnia 2015 r. lub krajowego programu przesiedleń; oraz
- f) osoby, którym państwa członkowskie odmówiły w okresie ostatnich pięciu lat poprzedzających przesiedlenie prawa do przesiedlenia zgodnie z przepisami niniejszego ustępu.

Lit. a) niniejszego ustępu ma zastosowanie do osób, które podlegają do przestępstw lub czynów określonych w tym ustępie lub w inny sposób uczestniczą w ich popełnianiu.

- 2. Obywatele państw trzecich i bezpaństwowcy mogą zostać wyłączeni z ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń ustanowionych zgodnie z art. 8, gdy jedna z podstaw wyłączenia, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub b), znajduje zastosowanie *prima facie*.

Artykuł 7

Roczny unijny plan przesiedleń

- 1. Na podstawie wniosku otrzymanego z Komisji Rada przyjmuje roczny unijny plan przesiedleń w roku poprzedzającym rok, w którym taki plan ma zostać wdrożony.
- 2. Roczny unijny plan przesiedleń obejmuje:
 - a) maksymalną łączną liczbę osób do przesiedlenia;
 - b) szczegółowe informacje na temat udziału państw członkowskich w rocznym unijnym planie przesiedleń i ich wkładów w łączną liczbę osób do przesiedlenia; oraz
 - c) ogólne priorytety geograficzne.

Artykuł 8

Ukierunkowane unijne programy przesiedleń

- 1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające ukierunkowane unijne programy przesiedleń spójne z rocznym unijnym planem przesiedleń przyjętym w oparciu o przepisy art. 7. Rzeczone akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

2. Każdy ukierunkowany unijny program przesiedleń obejmuje co najmniej:
- a) szczegółowe uzasadnienie ustanowienia ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń;
 - b) dokładną liczbę osób do przesiedlenia spośród maksymalnej łącznej liczby określonej w rocznym unijnym planie przesiedleń przewidzianym w art. 7 ust. 2 lit. a) oraz szczegółowe informacje na temat udziału państw członkowskich w ukierunkowanym unijnym programie przesiedleń;
 - c) wskazanie regionów lub państw trzecich, z terytorium których ma nastąpić przesiedlenie, o których mowa w art. 4;
 - d) w uzasadnionych przypadkach, ustalenia w zakresie lokalnej koordynacji i praktycznej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, wspierane przez [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] zgodnie z art. 12 ust. 3, oraz z państwami trzecimi, UNHCR lub innymi partnerami;
 - e) opis konkretnej grupy bądź grup obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, których dotyczy ukierunkowany unijny program przesiedleń;
 - f) ustalenie, czy stosowana będzie zwykła procedura określona w art. 10 czy też przyspieszona procedura określona w art. 11, ze wskazaniem – w uzasadnionych przypadkach – sposobu, w jaki przeprowadzana będzie identyfikacja i ocena obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, oraz harmonogramu podejmowania decyzji o przesiedleniu; oraz
 - g) termin wejścia w życie ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń oraz okres jego obowiązywania.

Artykuł 9 **Zgoda**

Procedury przesiedleń określone w art. 10 i 11 stosuje się wobec obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy wyrazili zgodę na przesiedlenie i nie cofnęli następnie swej zgody, w tym poprzez odmowę przesiedlenia na terytorium określonego państwa członkowskiego.

Artykuł 10 **Zwykła procedura przesiedleń**

1. Wdrażając ukierunkowany unijny program przesiedleń, państwa członkowskie identyfikują obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców i oceniają, czy ci obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy są objęci zakresem ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń.

Państwa członkowskie mogą przyznawać pierwszeństwo m.in. obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom, którzy posiadają:

- a) więzy rodzinne z obywatelami państw trzecich lub bezpaństwowcami lub obywatelami Unii legalnie przebywającymi w państwie członkowskim;
- b) więzy społeczne lub kulturowe lub też inne cechy, które mogą ułatwiać integrację w uczestniczącym państwie członkowskim, pod warunkiem że nie zachodzi dyskryminacja ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne bądź społeczne, cechy genetyczne, język, wyznanie czy przekonania,

poglądy polityczne bądź inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, bez uszczerbku dla różnic w traktowaniu koniecznych do przeprowadzenia oceny, o której mowa w ustępie pierwszym; oraz

c) szczególne potrzeby w zakresie ochrony lub podatności na zagrożenia.

2. Po zidentyfikowaniu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców państwa członkowskie rejestrują następujące informacje dotyczące osób, w przypadku których zamierzają przeprowadzić procedurę przesiedlenia:

a) imię i nazwisko, datę urodzenia, płeć, narodowość oraz inne dane osobowe;

b) odciski wszystkich palców i obraz twarzy każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca mającego co najmniej sześć lat;

c) rodzaj i numer dokumentu tożsamości lub dokumentu podróży obywatela państwa trzeciego; oraz

d) datę rejestracji, miejsce, w którym nastąpiła rejestracja, oraz urząd dokonujący rejestracji.

Dodatkowe dane wymagane do wdrożenia przepisów ust. 3 i 4 mogą również być gromadzone w chwili rejestracji.

3. Państwa członkowskie oceniają, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, o których mowa w ust. 2, spełniają kryteria kwalifikowalności określone w art. 5 oraz czy nie podlegają oni wyłączeniu na podstawie art. 6 ust. 1.

Państwa członkowskie dokonują tej oceny w oparciu o dowody w postaci dokumentów, w tym, w stosownych przypadkach, informacje otrzymane od UNHCR, dotyczące tego, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kwalifikują się jako uchodźcy lub na podstawie przesłuchania lub też kombinacji obu podejść.

4. Państwa członkowskie podejmują decyzję o przesiedleniu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców w oparciu o ocenę, o której mowa w ust. 3, w najkrótszym możliwym terminie, ale nie później niż w ciągu ośmiu miesięcy od ich rejestracji. Państwa członkowskie mogą wydłużyć ten ośmiomiesięczny termin o okres nie dłuższy niż cztery miesiące w przypadku złożonych kwestii faktycznych bądź prawnych.

5. Państwa członkowskie przechowują dane, o których mowa w ust. 2–4, przez okres pięciu lat od dnia przesiedlenia.

Po upływie tego okresu państwa członkowskie usuwają rzeczne dane. Państwa członkowskie usuwają dane osoby, która uzyskała obywatelstwo któregośkolwiek z państw członkowskich przed upływem tego okresu, gdy tylko dane państwo członkowskie otrzyma informację, że osoba ta uzyskała obywatelstwo.

6. W przypadku podjęcia odmownej decyzji nie dochodzi do przesiedlenia osoby zainteresowanej.

7. W przypadku podjęcia decyzji pozytywnej państwo członkowskie:

a) przyznaje status uchodźcy – jeśli dany obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec kwalifikuje się do uzyskania statusu uchodźcy – albo status ochrony uzupełniającej – jeśli dany obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec kwalifikuje się do ochrony uzupełniającej. Państwo

członkowskie powiadamia zainteresowanego obywatela państwa trzeciego lub bezpieczeństwa o swej decyzji. Decyzja o przyznaniu statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej ma ten sam skutek co decyzja o przyznaniu statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej, o których mowa w art. 13 i 19 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie kwalifikowania], z chwilą gdy dana osoba przybyła na terytorium państwa członkowskiego;

- b) oferuje dopełnienie formalności związanych z podróżą, w tym przeprowadzenie badania lekarskiego w celu określenia zdolności do odbycia podróży, i zapewnia nieodpłatnie transfer osoby na swoje terytorium, przy czym taka oferta obejmuje, w uzasadnionych przypadkach, ułatwienie procedur wyjazdowych w państwie trzecim, z którego terytorium dany obywatel państwa trzeciego lub bezpieczeństwa jest przyjmowany;
- c) oferuje obywatelom państw trzecich lub bezpieczeństwa program informacyjny poprzedzający wyjazd, który może obejmować informacje na temat ich praw i obowiązków, kursy językowe i informacje dotyczące sytuacji społecznej, kulturowej i politycznej w państwie członkowskim.

8. Dla celów wdrożenia zwykłej procedury przesiedlenia, przed zidentyfikowaniem obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa państwa członkowskie zwrócić się z prośbą do UNHCR lub, w stosownych przypadkach, do [Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu] lub odnośnych organów międzynarodowych, o skierowanie do nich obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa, w odniesieniu do których podmioty te dokonały pełnej oceny dotyczącej tego, czy:

- a) są oni objęci zakresem ukierunkowanego unijnego programu przesiedleń; oraz
- b) są objęci jedną z kategorii podatności na zagrożenia określonych w art. 5 lit. b) ppkt (i).

Państwa członkowskie mogą również zwrócić się z prośbą do UNHCR o pełną ocenę, czy obywatele państw trzecich lub bezpieczeństwa skierowani do nich przez UNHCR kwalifikują się jako uchodźcy w rozumieniu art. 1 konwencji genewskiej z 1951 r.

Państwa członkowskie mogą także zwrócić się z prośbą o uwzględnienie m.in. kryteriów określonych w ust. 1 lit. a)–c).

9. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych uzupełniających elementy, o których mowa w ust. 1–4, zgodnie z procedurą określoną w art. 14 w celu dostosowania – w uzasadnionych przypadkach – procedury przesiedlenia do sytuacji panującej w państwie trzecim, z terytorium którego następuje przesiedlenie.

Artykuł 11

Przyspieszona procedura

W sytuacji, gdy akt wykonawczy Komisji przyjmujący ukierunkowany unijny program przesiedleń przewiduje zastosowanie procedury przyspieszonej – i w drodze odstępstwa od przepisów art. 10 – państwa członkowskie:

- 1) nie dokonują oceny, czy obywatele państw trzecich lub bezpieczeństwa spełniają wymogi, o których mowa w art. 5 lit. a) ppkt. (i);

- 2) nie wymagają od UNHCR oceny, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kwalifikują się jako uchodźcy w rozumieniu art. 1 konwencji genewskiej z 1951 r.;
- 3) podejmują decyzję o przesiedleniu w najkrótszym możliwym terminie, ale nie później niż w ciągu czterech miesięcy od rejestracji obywatela państwa trzeciego, o której mowa w art. 10 ust. 2; państwa członkowskie mogą wydłużyć ten czteromiesięczny termin o okres nie dłuższy niż dwa miesiące w przypadku złożonych kwestii faktycznych bądź prawnych;
- 4) przyznają danym obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom status ochrony uzupełniającej.

Status ochrony uzupełniającej przyznawany na podstawie pkt 4 zostaje uznany za cofnięty z chwilą podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez osobę korzystającą z tego statusu.

Artykuł 12

Współpraca operacyjna

1. W celu ułatwienia wdrażania ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń państwa członkowskie ustanawiają krajowe punkty kontaktowe i mogą podjąć decyzję o wyznaczeniu urzędników łącznikowych w państwach trzecich.
2. [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu] może udzielać wsparcia państwom członkowskim, w tym poprzez koordynację współpracy technicznej pomiędzy nimi, pomoc we wdrażaniu ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń i ułatwianie współkorzystania z infrastruktury zgodnie z [rozporządzeniem (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie ustanowienia Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu)³⁹].
3. W celu wdrożenia ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń, w szczególności zaś przeprowadzenia programów informacyjnych poprzedzających wyjazd oraz badań lekarskich w celu określenia zdolności do odbycia podróży, dopełnienia formalności związanych z podróżą i innych kwestii praktycznych, państwa członkowskie mogą korzystać z pomocy partnerów zgodnie z ustaleniami w sprawie lokalnej koordynacji i praktycznej współpracy na potrzeby ukierunkowanych unijnych programów przesiedleń ustanowionych zgodnie z przepisami art. 8 ust. 2 lit. d).

Artykuł 13

Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń

1. Powołuje się Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń złożony z przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji Europejskiej, Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz państw członkowskich. Do udziału mogą zostać zaproszeni [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu,] Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) i Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM). Przedstawiciele Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii są zapraszani do udziału w posiedzeniach

³⁹ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń w przypadku, gdy wyrazili oni chęć włączenia się w realizację rocznego unijnego planu przesiedleń.

2. Komisja Europejska przewodniczy obradom Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń. Komitet zbiera się, ilekroć zachodzi taka konieczność, na zaproszenie Komisji Europejskiej bądź na wniosek państwa członkowskiego, lecz nie rzadziej niż raz w roku.
3. Komisja Europejska konsultuje się z Komitetem Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń w kwestiach związanych z realizacją unijnych ram przesiedleń.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 10 ust. 9, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10 ust. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁴⁰
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 10 ust. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁴⁰ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

Artykuł 16
Stowarzyszenie z Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i Szwajcarią

Islandia, Liechtenstein, Norwegia i Szwajcaria otrzymają zaproszenie do włączenia się w realizację rocznego unijnego planu przesiedleń. Zasadnicze elementy niniejszego rozporządzenia, w szczególności te związane z procedurą przesiedleń oraz prawami i obowiązkami osób przesiedlonych, zostaną należycie uwzględnione w ramach takiego włączenia państw stowarzyszonych w realizację rocznych unijnych planów przesiedleń.

Artykuł 17
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 516/2014

W rozporządzeniu (UE) nr 516/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 1 ust. 2 lit. d);
- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »przesiedlenie« oznacza przyjmowanie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej z państwa trzeciego, do którego lub w granicach którego zostali oni wysiedleni, na terytorium jednego z państw członkowskich w celu udzielenia im ochrony międzynarodowej”;
 - b) dodaje się litery aa) i ab) w brzmieniu:

„aa) »unijne ramy przesiedleń« oznaczają unijne ramy przesiedleń ustanowione zgodnie z [rozporządzeniem (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie ustanowienia unijnych ram przesiedleń)]; oraz

„ab) »ukierunkowany unijny program przesiedleń« oznacza ukierunkowany unijny program przesiedleń ustanowiony zgodnie z art. 15 ust. 2 [rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie ustanowienia unijnych ram przesiedleń)]”;
- 3) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Zasoby na unijne ramy przesiedleń

 1. Oprócz przydziału obliczonego zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a) państwa członkowskie otrzymują kwotę ryczałtową w wysokości 10 000 euro na każdą osobę przesiedloną zgodnie z ukierunkowanym unijnym programem przesiedleń.
 2. Kwotę, o której mowa w ust. 1, przydziela się państwom członkowskim na mocy indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających ich zmienione programy krajowe zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
 3. Każde państwo członkowskie, na rzecz którego została alokowana kwota, o której mowa w ust. 1, uwzględnia w swym rocznym sprawozdaniu finansowym przewidzianym w art. 39 liczbę osób kwalifikujących się do tej kwoty. Nie jest możliwe wydatkowanie tej kwoty na inne działania w ramach programu krajowego, chyba że działania te zostały jednoznacznie zatwierdzone przez Komisję w drodze zmiany programu krajowego.
 4. Państwa członkowskie przechowują informacje niezbędne dla właściwej identyfikacji osób przesiedlonych oraz daty ich przesiedlenia.

5. Przydziały dokonane przed [dzień wejścia w życie [rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie ustanowienia unijnych ram przesiedleń)] pozostają bez zmian.”;
- 4) termin „unijny program przesiedleń” zostaje zastąpiony terminem „unijne ramy przesiedleń”;
- 5) skreśla się załącznik III.

Artykuł 18
Ocena i przegląd

1. Do dnia 31 grudnia 2018 r. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ze stosowania niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i [Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu] informacje konieczne do sporządzenia sprawozdania dla celów określonych w ust. 1 obok informacji przekazywanych [Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu] raz w tygodniu na temat liczby obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców skutecznie przesiedlanych, zgodnie z art. 22 ust. 3 [rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie Dublin)].
3. Na podstawie wniosku Komisji Parlament Europejski i Rada dokonują przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2020 r. z uwzględnieniem treści sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 19
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący